

De Ster

Monument ter nagedachtenis aan de Pioniermoeders
(Zie blz. 141)

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

44e Jaargang — No. 9

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 · Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

FRANKLIN J. MURDOCK
Redacteur

J. ROBERT KEST
Assistent

JOHANNA A. RIET
Assistente

INHOUD

ZALIG ZIJN DE VREEDZAMEN	door Oud. Charles A. Callis	135
MOEDERLIEFDE		138
VAN DE REDACTIE:		
MOEDER	door Zr. J. A. Riet	140
HET TEHUIS VAN EEN HEILIGE DER LAATSTE DAGEN	door Oud. Joseph Quinney	142
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING		147
BIJ DE VOORPAGINA.		141

CUNARD WHITE STAR

Expresdienst naar
AMERIKA

Grootste Passagiers-stoomschepen

Wekelijks meerdere afvaarten

Vraagt inlichtingen en passagertarieven bij de

ANGLO - CONTINENTALE TRANSPORT MIJ.

Meent 83 — Rotterdam

Telefoon 51189

WIJ LEVEREN ALLESOORTEN DRUKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJKSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

N.V. Drukkerij »Laboremus«

Langebrug 107, Leiden

Telefoon 950 — Giro 79376

ZALIG ZIJN DE VREEDZAMEN

door Oud. CHARLES A. CALLIS,

van den Raad der Twaalven

Matth 5:9
ZALIG ZIJN de vreedzamen,
 „want zij zullen God's kinderen
 genaamd worden”.

Toen de Zoon des Menschen
 verraden werd, trok Petrus zijn
 zwaard en verwondde den dienst-
 knecht van den hooge priester.
 Doch Jezus zeide: „Keer uw
 zwaard weder in zijne plaats;
 want allen, die het zwaard nemen,
 zullen door het zwaard vergaan”.

Matth 26:52
 Dit was een veelzeggende en
 profetische uitspraak aangaande
 de Joodsche en Romeinsche staten.
 Deze naties hieven het zwaard
 op tegen Jezus Christus en beiden
 naties zijn door het zwaard ver-
 gaan. De man, die het zwaard
 van vijandschap en haat opneemt
 met het booze voornemen, hier-
 mede zijn naaste te kwetsen en
 zijn karakter te bezoedelen, zal
 zelf het slachtoffer worden van
 de wapenen, die hij heeft gebruikt.
 Want die wind zaaien, zullen
 storm oogsten.

Op bevel des Heeren ging Jona
 naar de groote stad Ninevé. Hij
 liep een ganschen dag op en neer
 en riep uit: „Binnen veertig dagen
 zal Ninevé verwoest worden”.
 Vernederd door des Heeren vree-
 selijke boodschap, vaardigden de
 menschen van Ninevé een alge-
 meen vasten uit. Zij waren op
 het punt, verwoest te worden. Zij
 hadden de maat hunner schuld
 bijna gevuld en zij waren rijp tot
 verwoesting. De menschen, van
 de minsten tot de hoogsten, volg-
 den het voorbeeld van hun naasten
 en bedekten zich met zakken.

God werd door de diepte en

oprechtheid van hun bekeering
 bewogen; daarom voerde Hij de
 straf, welke Hij over hen had laten
 uitspreken, niet uit. Ik geloof, dat
 het Victor Hugo was, die, sprekend
 over de Godheid, zeide: „Van al

Zijn namen is Medelijden de
 schoonste”.

God spaarde die stad met hon-
 derd twintig duizend inwoners.
 Doch dit mishaaide Jona danig
 en hij was zeer boos. Hij was
 bang, dat zijn voorspelling niet
 zou uitkomen. Hij scheen er weinig
 om te geven, of onschuldige kin-
 deren en weerlooze vrouwen als
 slachtoffers in dat groote oordeel
 zouden vallen. Doch de Heere
 weerhield de uitvoering van dat
 oordeel. Hij zeide tot Jona: „Zou
 Ik die groote stad Ninevé niet
 verschoonen? waarin veel meer
 dan honderd en twintig duizend
 menschen zijn die geen onderscheid
 weten tusschen hunne rechterhand

en hunne linkerhand; daartoe veel vee?”

Voor de menschen en eveneens de naties zijn aan de beloften en bedreigingen van God immer voorwaarden verbonden. In de wijsheid en goedheid van God kunnen goed gedrag, berouwvolle bekeering en verbetering een naderend oordeel weerhouden, of tenminste uitstel verzekeren. Den menschen wordt door den Almachtige den tijd gegeven, door bekeering tot Hem terug te keeren. Er is bij Hem vergeving. Aldus legt de Heere Zijn oordeelen tenminste voor een tijd ter zijde. Het volk van Ninevé was gered. Hun werd nog een zekeren tijd toegestaan. Oordeelen zijn voorwaardelijk. De menschen zelf zijn verantwoordelijk voor de ellende, welke hun overkomt, doch wanneer zij zich bekeeren en tot den Heere wenden, verhoort Hij hun gebed.

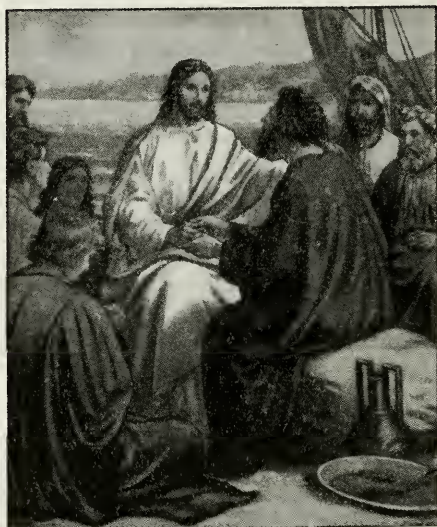
In dien geschiedkundigen droom, den droom der eeuwen, welke God aan Nebukadnezar gaf, een goddelijk gegeven en uitgelegden droom, toonde de Heere dien grooten staatsman, dien machtigen koning „wat in de laatste dagen zou gebeuren”. Hij openbaarde hem de koninkrijken, welke in onze dagen zouden bestaan. Er werden door Daniël weinig woorden gesproken, toen hij dien droom uitlegde, welke duidelijk maakte, dat koningen en heerschers zouden opstaan, doch geen koning of heerscher zou ooit een algeheel koninkrijk vestigen. Dit zijn de woorden — aangaande de naties — „maar zij zullen de een aan den ander niet hechten, gelijk als zich ijzer met leem niet vermengt”.

Dit zijn de woorden van God.

Hosea zeide, dat door een profeet des Heeren Israël uit Egypte werd geleid en door een profeet werd behouden.

Het is een gedeelte van het werk van een profeet om niet alleen dreigende conflicten en rampen te voorspellen en er voor te waarschuwen, doch eveneens een middel ter ontkoming aan te geven. Joseph Smith was een profeet-staatsman. Hij voorspelde den oorlog, welke den dood en de ellende van vele zielen tengevolge zou hebben; doch deze groote profeet had het volk eveneens vrede aan te bieden. Hij gaf hun wegen en middelen aan om een oorlog te vermijden. In tegenstelling met Jona wilde hij liever, dat zijn voorspelling, machtig en zeker als ze was, niet zou uitkomen, indien de menschen zich tot God zouden wenden.

In 1844 gaf de profeet Joseph Smith den volgenden raad met

Christus onderwijst Zijn discipelen aan het meer van Galilea.

betrekking tot een komende gebeurtenis, welke spoedig haar zwarte schaduwen over het land zou verspreiden en welke van groot en algemeen belang zou zijn. „Laat het Congres aan iederen man een redelijken prijs voor zijn slaven betalen uit de opbrengst van den verkoop van publieke landerijen en van het bedrag, verkregen door salarisvermindering van de Congresleden; breek de boeien van den armen zwarte en huur hem om te arbeiden zooals andere menschelijke wezens, want een uur van heilzame vrijheid op aarde is een geheele eeuw van gebondenheid waard.” De profeet ging voort: „De menschen der zuidelijke staten zijn gastvrij en edel. Zij zullen helpen om een land te bevrijden van iederen band der slavernij, wanneer zij van een gelijkwaardig bedrag voor hun bezit verzekerd zijn.” En bovendien gaf de profeet Joseph in dezelfde verklaring den raad, welke op de naties en staten van heden toepasselijk is, dat er in de nationale en staatsregeeringen meer economie moest worden toegepast.

Abraham Lincoln, de groote bevrijder, kende wellicht Joseph Smith zeer goed. Tijdens een politieke campagne schreef hij een brief, waarin hij „een lange lijst namen gaf, waaraan documenten moest worden gezonden” en in denzelfden brief zegt hij een candidaat, dat Joseph Smith een bewonderaar van hem is en dat men beter ook enkele documenten aan het Mormoonsche volk kon zenden.” Abraham Lincoln was bekend met de profetische boodschap, welke Joseph Smith gaf alsmede het middel ter ontcoming, ten einde de menschen te redden

van de vreeselijke ramp, welke het land in het bloed van menschelijke wezens deed baden.

Juist twee maanden voor het eindigen van den oorlog werd de bekende Hampton Roads Conferentie gehouden. Lincoln deed een beroep op Alexander Stephens, vice-president van de Zuidelijke Confederatie. „Stephens”, zeide hij, „laat mij het woord „Vereeniging” boven aan dit blad schrijven, en gij moogt er onder schrijven, wat gij wilt, want”, zoo ging president Lincoln voort, „er zijn menschen in het Noorden, waarvan de namen U zouden verbazen, die graag voor de slaven willen betalen. Ook ik”, zeide hij, „wil de menschen uit het zuiden gaarne het verlies van hun bezit vergoeden”.

Toen hij naar Washington terugkeerde, schreef Lincoln met eigen hand de gezamenlijke oplossing, welke aan het Congres zou worden voorgelegd, waarbij 400.000.000 dollar aan de eigenaars van de slaven zou worden betaald, indien de oorlog onmiddellijk tot een einde zou komen. Hij legde dit voorstel zijn kabinet voor, doch het werd eenparig verworpen.

Oh, indien de woorden van Joseph Smith, den profeet-staatsman, in acht waren genomen, wat een bloedvergieten had dan kunnen worden voorkomen! Die jonge mannen, toen in het soldatengraf begraven, zouden vol jeugdig vuur en schitterend manzijn op aarde zijn geweest, indien de natie het middel ter ontcoming, hetwelk Joseph Smith had voorgelegd, had aanvaard. Onder de edelste woorden, welke Generaal Grant ooit geuit heeft, waren deze: „Laat ons vrede hebben.”

Moederliefde

door Ida R. Alldredge

TOM WOONDE alleen met zijn vader aan den rand van het dorp. Zelfs Tom's vader kon zeer weinig in zijn eigen jongen zien en zijn bureu en schoolmaatjes schuwden hem. Zijn slordig rood haar, besproet gelaat en slecht verzorgd uiterlijk maakten hem het mikpunt van de omgeving.

Terwijl hij naar zijn plaats slenterde, stootten de leerlingen elkander aan en gichelden.

„Het lijkt wel, of zijn haar in brand staat. Je mag wel voorzichtig zijn en niet te dicht bij hem komen”, zei Ted half fluisterend tot Selma, die naast hem zat. Daarna knipoogde hij ondeugend, toen hij zag, hoe het rood Tom naar 't gelaat steeg, tot zelfs onder zijn haar.

„En kijk die kleeren toch eens. 't Lijkt wel, of ze nog van vader Adam afkomstig zijn. Ik wil wedden, dat dat het eenige is, wat nog van den zondvloed gered werd. Nee maar! zonder gekheid, je kunt hem gerust aan een museum of reizend circus meegeven. 'k Weet zeker, dat hij reuze succes zou hebben”.

Ted lachte om zijn eigen onzin.

Tom schoof onrustig in zijn bank heen en weer, terwijl hij de onvriendelijke opmerkingen van zijn kwelgeest hoorde. Hij balde zijn vuisten toen hij naar het goed verzorgd uiterlijk keek van den jongen, die niets ontzag, om 't hem zoo onaangenaam mogelijk te maken.

„Oplossen”, riep de kleine leerares, terwijl zij naar het bord ging. „Hier zijn de lessen voor morgen. Jullie kunt ze overschrijven, voor we met de les beginnen”.

Juffrouw Brent, de nieuwe onderwijzeres, had de onvriendelijke opmerkingen van Ted gehoord en zag de vroolijke gezichten der kinderen. Haar moederhart werd met medelijden vervuld, terwijl ze tot zichzelf zeide: „Arm, verwaarloosd zwervertje. Er moet toch zeker wel een weg tot dat onbereikbare leiden en een juiste snaar in dat betere innerlijke zijn aan te raken. Want als God ons allen gelijk heeft geschapen, dan moet

Hij Tom hebben vergeten of het noodlot heeft hem zeer onvriendelijk behandeld”. Haar hart werd met warmte jegens hem vervuld en zij besloot een weg te vinden.

Iederen dag bestudeerde zij „Luie Tom”, zooals de andere kinderen hem noemden. En iederen dag werd hij een grooter probleem. Toch gaf zij het niet op, maar haar besluit stond steeds vaster. Zij moest hem helpen, zichzelf te vinden. Ze besloot hem na te laten blijven en door vragen de feiten te weten te komen, welke zij noodig had.

Op zekerden middag, terwijl de kinderen naar buiten drongen, legde zij haar hand op Tom's schouder en vroeg hem, even te blijven.

Onmiddellijk zag zij het smeulend vuur in zijn oogen oplichten en toen weer uitdooven, terwijl hij naar zijn plaats slofte.

„Wat is er nou? Ik doe niks. Maar ik denk, dat u net bent als de rest. Ik dacht, dat u wel anders zou zijn, maar niks hoor. Ik ben toch een niksnut. Dat zeggen ze allemaal, ook m'n vader. Ik ben het al gewend, dus steek maar van wal”.

Tranen kwamen in haar oogen, terwijl ze naast hem ging zitten en langzaam het hoofd schudde.

„Ik hield je niet, omdat ik je wilde straffen, Tom. Maar ik dacht, dat je me misschien iets van jezelf kon vertellen, zoodat we elkaar beter zouden leeren kennen. Ik wil je vriendin zijn”.

Tom keek haar langzaam in 't gelaat en zei toen onhandig:

„'t Lijkt wel, of u het meent en me niet voor den gek houdt. Hand er op. Maar pfoeh, dat lijkt niks op een echte vrind, waar je mee kan gaan visschen en een, die je je geheimen kan vertellen. Dat zou u toch niet leuk vinden”.

„Waarom niet, Tom? Ik houd van visschen en mijn geheele leven lang heb ik verlangd naar een jongen, die me zijn geheimen zou vertellen”.

Weer vulden haar oogen zich met tranen en ze slikte iets weg, dat haar keel benauwde.

Tom bewoog onrustig, terwijl hij tot haar opzag. Hij had nog nooit iemand zien schreien. Maar het volgende oogenblik was hij weer door haar glimlach op zijn gemak gesteld.

„Misschien kunnen we eens op een Zaterdag gaan visschen en ik zal koekjes bakken en we zullen onder de boomen gaan picnic-en, terwijl jij me de namen van de verschillende vogels en wilde bloemen opnoemt. Hoe vind je dat?”

„Nee maar, u bent reuze. Me hand er op.”

„En nu, Tom, moet je me, terwijl we naar huis wandelen, eens wat van je moeder vertellen. Zij is toch zeker je vriendin?”

Een traan rolde langs zijn wang, doch hij veegde dien haastig weg, toen met schorre stem zei: „Zoolang ik me kan heugen, heb ik er nooit een gehad. Soms, als ik me eenzaam voel en ik zie andere kinderen met hun moeder, probeer ik me in te denken. hoe de mijne er uit zou zien. En dan zie ik het liefste gezicht, dat God ooit gemaakt heeft, als er een God is. Maar ik geloof niet, dat er een is en als Hij er is, dan heeft-ie mij vergeten”.

Weer veegde hij een traan weg, alsof hij zich schaamde over zijn kinderachtigheid.

„Vergeef het me, Tom, ik wist het niet. Maar misschien kan het wel zijn, dat wij, omdat we allebei eenzaam zijn, bij elkander behooren.

Je ziet, dat ik ook vergeten moet zijn, want ik heb nooit gekend, wat men „Moeder” noemt. Toch heb ik vaak in mijn droomen het gelaat van mijn zoon gezien en dan, wanneer ik wakker werd, waren mijn armen leeg. Als Hij me maar een zoon had gegeven zooals jij, Tom, dan zou ik de gelukkigste moeder in de geheele wereld zijn geweest”.

Zonder een woord te zeggen nam Tom haar hand in zijn vuile knuistje en rende toen naar huis.

„Arme jongen! Maar eindelijk heb ik hem dan toch bereikt”, fluisterde ze tot zichzelf, terwijl zij hem stond na te kijken.

Den volgenden morgen kwam Tom vroeger dan gewoonlijk. Zijn haar was gekamd en zijn handen en gezicht zagen er uit, alsof hij er een

uur op geboend had. Inplaats van zooals gewoonlijk te sloffen, liep hij met 'thoofd op. Met een begrijpende lachje groette juffrouw Brent hem en haar hart werd meer dan ooit met warme liefde voor den moederlozen jongen vervuld.

Hij droeg dezelfde slordige kleeven, maar zelfs de leerlingen zagen de

Tom zat droevig neer

verandering en inplaats van het gewoonlijk gefluister, keken zij hem verbaasd aan. Zelfs Ted hield zijn gebruikelijke hatelijke opmerkingen voor zich.

Tom's vader kreeg erg in zijn zoon, en sloeg met nieuwe belangstelling gade, hoe hij er elken morgen netter ging uitzien. En inplaats van de oude onverschilligheid groette hij hem met een verlegen „Morgen, Pa”, gevolgd door een schaapachtige grijns. Misschien kan er toch wel wat van hem worden, dacht zijn vader.

Op zekeren morgen verbaasde het juffrouw Brent, dat Tom niet op den gewonen tijd op zijn plaats zat. Zou hij misschien ziek zijn? Doch een oogenblik later klaarde haar gezicht

(Zie vervolg blz. 146)

1 MEI 1939

VAN DE REDACTIE

MOEDER

INDIEN ER een persoon is, die in het levensschouwspel haar taak achter de schermen verricht, dan is het zeker Moeder. Haar werk is veelomvattend, verantwoordelijk en zwaar, en daarbij werk, dat wel het minst naar juiste waarde wordt geschat. Moeders werk begint reeds vroeg in den morgen, terwijl zij in het gezin tevens de laatste persoon is, die zich ter ruste zal begeven. Zij is degene, die het grootste verantwoordelijkheidsgevoel heeft en onder geen voorwaarde haar post als behoedster en verzorgster van haar kinderen zal verlaten, terwijl zij die slechts zeer noode in andere handen zal toevertrouwen.

Voor het leven van haar kinderen hebben vele Moeders aan den rand van het graf gestaan, terwijl zij gaarne het leven hadden gelaten, wanneer zij de verzekering hadden ontvangen, dat haar kinderen zouden blijven leven.

Wat is bij Moeder de drijfveer van dit alles? Deze vraag zal wel voor allen onopgelost blijven, aangezien niemand Moederliefde ten volle kan verklaren. Ze is niet wetenschappelijk uit te leggen, ze is een wonder voor allen, die er even bij willen blijven stilstaan. Moederliefde is wel de schoonste gift, welke God Zijn kinderen op aarde heeft gegeven. Wat zou de mensch zonder die liefde zijn? Ongelukkig en beklagenswaardig is de persoon, die zulks in zijn leven moet ontberen; er is niets, wat

dat gemis zal kunnen aanvullen.

Doch hoe schoon Moederliefde ook is, toch is het iets, dat als een vanzelfsprekend iets wordt aanvaard en niets is onredelijker dan dit te doen. Achter alhetgeen zich op aarde voordoet, schuilt de groote kracht van de liefde en het medeleven van Moeder.

Wanneer een groot kunstenaar in zijn levensloopbaan overal roem en bijval oogst, dan zijn er slechts weinigen, die beseffen, hoe hard Moeder wellicht heeft moeten werken, om haar jongen te kunnen laten studeeren en hoe haar gebed voor zijn geluk en welzijn voortdurend opsteeg.

Indien een persoon als een wel-doener der menschheid bekend staat en overal liefde oogst, omdat hij liefde geeft, wordt daarbij dan wel overwogen, dat het de Moeder was, die haar jongen reeds in zijn jeugd leerde, naastenliefde te bezitten en door haar voorbeeld van zelfopoffering en zelfverloochening de kiem van menschenmin, die in haar zoon sluimerde, tot juisten groei en ontplooiing deed komen?

Door het gebed van de Moeder werden reeds vele jongens en meisjes van kwaad en onheil behoed en kunnen anderen op een nederig en succesvol leven terugblikken.

En Moeder doet dit alles zonder eenige verwachting op beloning of dankbaarheid. Het verlangen tot zorgen en goeddoen komt uit haar eigen ik voort, zonder dat

zij daarvoor hooge scholen of colleges heeft moeten bezoeken.

Enkele jaren geleden zat schrijfster in den trein en beluisterde de bevinding van een Moeder, die vertelde, hoe haar kleine meisje ernstig ziek lag in een ziekenhuis, gelegen in een stad op grooten afstand van het plaatsje, waar zij woonde. Driemaal per week ging ze per fiets naar de stad, om haar dochtertje te bezoeken. Op de landwegen stond een koude, krachtige wind, „maar” zeide ze, „ik moest hard trappen tegen den wind in, doch ik merkte het niet, zoo verlangde ik naar mijn kind en hoe dichter ik bij de stad kwam, hoe harder ik trapte”. Deze Moeder kon zich zelf niet begrijpen, vanwaar zij de kracht en moed bezat, driemaal per week dezen tocht te maken, doch haar Moederliefde stelde haar daartoe in staat, zooals ze al zoovele Moeders in staat

heeft gesteld, dingen te doen, die bijna bovenmenselijk geleken.

Doch..... al het werk der Moeders wordt achter de schermen verricht. Menschen kunnen niet vergelden, wat de Moeders voor haar gezin en kinderen doen, doch dank God voor Zijn goedheid en rechtvaardigheid; Hij zal de Moeders beloonen op een wijze, zooals de menschen dat niet zouden kunnen doen. Hij weet haar verdiensten en goedheid naar juiste waarde te schatten.

Het eenige, wat wij voor onze Moeders kunnen doen, is te trachten, haar goedheid op hoogen prijs te stellen; haar goede voorbeeld te volgen en zoodanig te leven, dat zij steeds trotsch op ons kan zijn.

Dank den Heere voor Moederliefde en toont uw dankbaarheid, door Moeders last te verlichten.

— J. A. Riet.

* * *

BIJ DE VOORPAGINA

In een schoon en keurig onderhouden park in Springville, Utah, staat dit monument ter nagedachtenis aan de Pioniermoeders. Zonder haar moed, doorzicht en veredelenden invloed zouden de pioniers nimmer hun vermoeienden tocht over de vlakten hebben kunnen volbrengen.

Velen harer legden den ganschen afstand te voet af en enkele Moeders leven heden nog, die de litteekens hebben van de wonden, als kind opgedaan tijdens dien tocht. Voor haar echtgenooten waren zij een levend getuigenis in hulp en geloof. Voor haar kinderen schenen zij welhaast engelen in vriendelijkheid, geduld en liefde.

Zoo is het immer door de gansche geschiedenis der wereld heen met Moeders geweest. Haar geloof, hulp, vertrouwen, geestelijkheid en idealisme hebben den man tot hoogere aspiraties bezielde en hem al het schoone en reine in het leven getoond. In de woorden van Abraham Lincoln, den grooten Amerikaanschen president van vroegere jaren, wien de geheele wereld heeft leeren liefhebben en respecteeren, ligt het opgesloten: „Alles, wat ik ben of ooit hoop te zijn, ben ik mijn engelachtige Moeder verschuldigd.”

Daarom moge in het hart der menschen dit monument zeer terecht worden opgericht ter eere van de Moeders der geheele wereld.

HET TEHUIS VAN EEN HEILIGE DER LAATSTE DAGEN

door Oud. JOSEPH QUINNEY Jr.,
President van den Logan-tempel

EEN DER sterkste krachten in het behoud van onze beschaving is het tehuis. Wanneer deze instelling faalt, faalt de beschaving. Wanneer een tehuis wordt gesticht op de beginselen van rechtvaardigheid, kan dit slechts één gevolg hebben — een moreel goed volk. En wanneer de menschen moreel goed zijn, zijn de maatstaven van het tehuis veilig.

Geen volk heeft een mooier begrip van het stichten van een tehuis dan de Heiligen der laatste dagen. Hun achtergrond wordt verzorgd door een geloof, hetwelk de schoonste pogingen noodzakelijk maakt.

De godsdienstige ingevingen zijn de sterkste machten in het menschelijk leven en derhalve wordt immer een verheven poging in het werk gesteld, om het gezin hecht bijeen te houden, zoodat een vol geloof in God ten volle kan worden gewaardeerd. De Mormoonsche pioniers stonden onwankelbaar in hun aanbedding van God. Zij aanvaardden zonder voorbehoud de openbaringen, welke tot den profeet Joseph Smith kwamen. Zij aanvaardden met vol geloof het eerste visioen van dezen grooten en machtigen profeet. Nimmer lieten zij ook maar voor een oogenblik hun geloof in die openbaring of in God varen. Zij leden vervolging. Zij werden door de verdrukkende hand van plaats tot plaats verdreven, velen hunner in de koude, gure winterstormen. Zij staken de ongebaande vlakten

over en zagen de wisselvalligheden van het leven met kracht en onwankelbaren moed voor oogen. Zij vestigden zich op een naakte woestijn en bouwden hun tehuizen en onderwierpen een verdroogd en woest land.

De uittocht van het volk van Utah was een opmarsch door vervolging. Zij waren vanuit de beschaving de wildernis in gedreven, en aan de buitenpoorten dezer beschaving werd een vlammend zwaard van haat geplaatst, hetwelk naar alle zijden tegen deze verbanningen werd gekeerd. De gewone gemakken des levens waren hun onbekend. Indien ooit een droom omtrent comfort en gerief tot hen kwam, wordt ons gezegd, dan „maakten zij in hun hart een graf en begroeven dien droom, opdat hij hen niet zou overmeesteren. Zij waren zich het feit bewust, dat bij den dageraad van iederen dag en aan het einde van elken dag God regeerde, orde gebod en niet zou vergeten”. Nimmer faalde hun geloof in God ook maar voor één oogenblik en op dit beginsel konden zij hun opkomend gezin in de school van ondervinding en moeizamen arbeid leiden. Er waren geen universiteiten, colleges of andere onderwijsinstellingen in die dagen en dientengevolge was de aard van het onderwijs, hetwelk die gezinnen ontvingen, om te weten wanneer en waar te denken en te handelen.

Er zijn vier fundamenteele be-

ginselen, welke de Heiligen der laatste dagen bij het stichten van hun tehuis hebben geleerd :

Ten eerste : Een absoluut geloof in God. Het is een verwantschap, welke een gezinsaanbidding, leidend tot toewijding, vestigt — een kennis van den Heere Jezus Christus en Zijn groote levensplan.

Ten tweede : Een absoluut geloof in het tehuis. Dit voorziet in een begripen tusschen den vader en den zoon, tusschen de ouders en allen; het vestigt een liefde, geloof en vertrouwen, waardoor de banden van het tehuis nimmer kunnen worden verbroken. Het is een thuis, hetwelk juweelen bezit, die met al de rijkdom der wereld niet openlijk op de markt kunnen worden gekocht. Hier kan een moeder haar kind leiden. Haar invloed, vaak meer nog dan die van den vader, beslist de bekwaamheid van het kind, om zich tot juist man- of vrouwzijn te ontwikkelen. Hier kunnen de zorgen van den dag worden achtergelaten; de idealen des levens kunnen in het hart der kinderen worden gevestigd. Het wordt als een instelling van God beschouwd. Het is de plaats, waar het huwelijksbeginsel als een waarborg voor het menschelijk geslacht wordt onderwezen. Zooals wijlen president Joseph F. Smith zou zeggen : „zonder het tehuis zouden de doeleinden van God verijdeld zijn, deugd zou worden verwoest ten einde plaats te maken voor ondeugd en verderf en de aarde zou dor en ledig zijn”.

Het is een instelling voor kuisheid. De deugd van jonge mannen en vrouwen wordt als een heilige plicht beschermd. Het

huwelijk wordt in de oogen der Kerk en zooals nageleefd in het thuis van de ware Heiligen der laatste dagen, als een eeuwige instelling van God beschouwd. Het vereenigt niet alleen den man met zijn vrouw voor den tijd, doch deze belangrijke verplichting reikt tot in de eeuwigheden.

President Joseph F. Smith verweist als volgt naar de juiste grootheid : „Ten slotte ligt de juiste grootheid in het goed verichten der dingen, welke God als het gewone lot van de gansche menscheid heeft verordineerd. Een succesvol vader of een succesvol moeder te zijn is grooter dan een succesvol generaal of een succesvol staatsman. Het eene is universeel en eeuwig; het andere is kortstondig. Het is waar, dat zulk een tijdelijke grootheid aan het gewone kan worden toegevoegd, doch indien ze niet wordt gevoegd bij het fundamentele, is het een louter leeg eer en vervaagt van het gewone en universele goede in het leven, zelfs al moge ze een plaats verwerven in de onsamenhangende bladen der geschiedenis. Ten slotte brengt onze eerste zorg ons terug tot den schoonen raad van den Heiland : „Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid en alle deze dingen zullen u toegeworpen worden”.

Er is geen organisatie of regeering in de wereld zoo volmaakt geschikt voor het onderrecht van mannen en vrouwen in het waarnemen der verantwoordelijkheden als de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen. Het beheer in het tehuis en in de Kerk beslaat een belangrijk deel in het leven van

het volk en het beheer van het tehuis is de grondslag van het gansche succesvolle beheer in de Kerk en staat. In het gezin is de Moeder de voornaamste raad-geefster in het leven van het kind en haar onderricht en gezag en invloed beslissen in groote mate de bekwaamheid van haar kind, zich tot juist man- en vrouw-zijn te ontwikkelen, de grootere leidingen in Kerk en staat”.

De levensmoralen van een juist geleid gezin van een Heilige der laatste dagen staan op een hoog niveau. Zij zijn gegrondvest op absolute waarheden, welke natuurlijk dienen te worden onderverdeeld. „De macht der waarheid in haar hoogste, zuiverste en verhevenste fasen staat op vier grondlijnen in verband met een gezin van Heiligen der laatste dagen, n.l. de liefde voor de waarheid, het zoeken naar waarheid, geloof in waarheid en het werk voor de waarheid”. Uit zulke gezinnen komen goede mannen en vrouwen voort.

Oud. Stephen L. Richards van den Raad der Twaalf Apostelen maakt de volgende opmerking: „Geen mensch kan oneerbiedig tegenover de Godheid staan, wanneer hij in zijn hart de juiste houding jegens de scheppingen der Godheid aanneemt. Een mensch, die zijn verwantschap tot God en de gaven, welke hij van zijn Schepper heeft ontvangen, juist begrijpt, zal met liefde en dankbaarheid vervuld zijn”. Het Mormoonsche tehuis is evenzoo.

Ten derde: Een absolute verknochtheid aan de Kerk is in een Mormoonsch gezin noodzakelijk. De Kerk is een instelling, wier leden vrijwillig hun diensten aan-

bieden. Ze vraagt naar de reinste gedachte in den vorm van gehoorzaamheid, getrouwheid en toewijding en wordt omgeven door elke wacht, gebouwd op de beginselen van gerechtigheid. Het tehuis van de Heiligen der laatste dagen beschouwt de Kerk als een instelling van God, daarom voorziet ze in een geestelijke, moreele, leerstellige en financieele ontwikkeling harer leden. Het juist geregelde Mormoonsche gezin leert den kinderen, de autoriteiten der Kerk te respecteeren en ondersteunen als mannen en vrouwen van God, ten einde de deugden harer leden te prijzen, juist overwegen aan te kweeken, alsmede liefdadigheid, verdraagzaamheid jegens het menschdom in het algemeen en elke godsdienstige instelling, ongeacht haar geloof te respecteeren.

Ten vierde: Het gezinsleven van een Heilige der laatste dagen leert een diep respect voor het land. Het erkent de diepe verplichting van getrouwheid, en het instandhouden en ondersteunen van de staatsregeling, waarop de regeering staat. In zulk een tehuis wordt in iedere levensphase geleerd, dat „de jeugd dient te weten, dat gehoorzaamheid geen ballingschap is, doch een vrijheid, vrijheid onder de wet; dat de eenige ware vrijheid van onze zwakheden is”. Ieder heilig iets wordt beveiligd of dient beveiligd te zijn, ten einde de loopbaan van het gezin en vooral de jeugd te leiden, totdat „de jaren van wijsheid en juist oordeel zullen zijn bereikt”.

Samengevat dus, leert ieder juist geleid tehuis van een Heilige der laatste dagen een absoluut

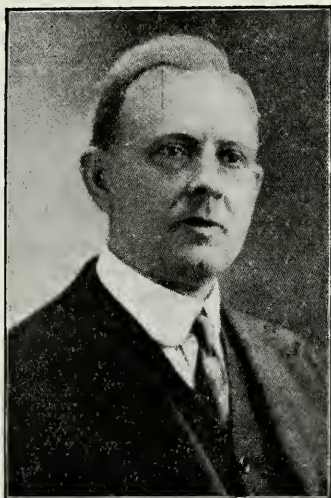
geloof in God, Zijn Zoon Jezus Christus, en Zijn plan van leven en zaligheid, zooals dit ons is gegeven door de openbaringen, door het licht van den Heiligen Geest door den profet Joseph Smith ontvangen. De leden beschouwen het tehuis als een heilige en goddelijke instelling, waar de fundamenteele beginselen van het Evangelie worden onderwezen, ten einde het leven in al zijn fasen te behouden, hooge idealen op te bouwen en te ondersteunen en zich door het vertrouwen en geloof in deze heilige plaats — het tehuis,

tot nuttige burgers te maken.

Zij beschouwen de Kerk als een instelling van God. Ze voorziet in den geestelijken, leerstelijken en moreelen groei harer leden. Ze voorziet al haar leden van activiteit, zoodat zij hun medemenschen kunnen dienen en het leven als iets glorieus bezien. Zij respecteeren de regeeringen der landen, waarin zij wonen, als zijnde ingesteld ter bescherming en handhaving van geluk.

Dit is het oogmerk van elk gezin van de Heiligen der laatste dagen.

BELANGRIJK NIEUWS!

We hebben juist bericht ontvangen, dat Apostel Joseph Fielding Smith kort voor de Zendingsconferentie de Nederlandsche Zending zal bezoeken. Apostel Smith wordt beschouwd als een der meest vooraanstaande en gezaghebbende Kerkgeschiedschrijvers van heden ~~beschouwd~~, alsmede als een autoriteit op 't gebied van alle Evangelievragen. Hij is reeds lang actief in de Kerk en bezit een zuivere en grondige kennis van de fundamenteele voorschriften van het Evangelie van den Meester. In zijn hart draagt hij een brandende overtuiging van de goddelijkheid er van!

Apostel Smith heeft alle Kerkactiviteit, waarbij hij is betrokken geweest, zeer goed verricht; hij volbracht een zending in Engeland, waarvan hij op 23-jarigen leeftijd terugkeerde. Toen hij 34 jaar was, werd hij tot apostel verordeneerd. Het is een voorrecht, het sterk en inspireerend getuigenis te hooren

van een man, rijk aan ondervinding en met een prachtkarakter!

Hij zal worden vergezeld door zijn echtgenoot, Jessie Evans Smith, een zeer bekwame zangeres. Zuster Smith is een vaste soliste van het vermaarde tabernakelkoor. — Een ongewone tractatie wacht allen, die de volgende bijeenkomsten bezoeken :

ZONDAGMORGEN (Moedersdag)	. . . . .	Overmaas,	14 Mei,	10.30 uur
ZONDAGAVOND	. . . . .	Rotterdam,	14 Mei,	5 uur
MAANDAGAVOND	. . . . .	Amsterdam,	15 Mei,	8 uur
DINSDAGAVOND	. . . . .	Groningen,	16 Mei,	8 uur
WOENSDAGAVOND	. . . . .	Utrecht,	17 Mei,	8 uur

Laten wij allen komen!!

Moederliefde

(Vervolg van blz. 139)

op, toen ze hem de deur zag openen. Zij kon haar oogen nauwelijks gelooven, maar daar stond Tom, netjes gekleed in een nieuwe overall en schoon overhemd. Hij werd met eerbied door de leerlingen ontvangen en juffrouw Brent zeide steeds weer tot zichzelf: „Eindelijk heeft hij zichzelf gevonden.”

Zij en Tom konden nauwelijks wachten op hun gebruikelijke uitstapje naar de bosschen. Hoe frisch en rustig, onder de boomen te zitten, terwijl de vogels het hoogste lied uitjubelden. En meer en meer opende Tom zijn hart voor die moederliefde, welke hem verwarmde en verblijdde.

Hij werd met nieuw verlangen bezielde, wanneer zij hem onbewust op nieuwe idealen wees. Hij besloot er naar te leven en zwoer in stilte, dat hij zou maken, dat ze eens trotsch op hem zou zijn.

Naarmate de tijd vorderde, zagen ze beiden met tegenzin uit naar de toekomst, wanneer hun wegen zich zouden scheiden. Tom's vader had beloofd, hem in de naburige stad naar school te laten gaan, terwijl zij haar schoolarbeid zonder hem zou moeten voortzetten.

De overgang naderde en Tom ontving met eere zijn diploma. Hij nam het in ontvangst, terwijl zijn vader met trotsch zijn mannelijke figuur gadesloeg.

De jaren, die nu volgden, waren zeer drukke voor „Tante Brent”, zooals ze nu door alle bewoners van het dorp werd genoemd. Doch ze had het nooit te druk, om Tom in zijn loopbaan te volgen.

Trots vertelde zijn vader haar van den vooruitgang, dien hij maakte en steeds weer sprak hij zijn dankbaarheid uit voor de rol, welke zij in Tom's leven had gespeeld,

Van de H.B.S. ging hij naar het college en doorliep ook die school als eerste van de klas. Zijn naam was op de lippen van velen, die hem eens hadden geschuwd en bespot.

Het was Moedersdag. Het kleine dorpje baadde in zonneschijn. De vogels zongen hun welkomstlied en de geheele wereld scheen jong en

gelukkig. Maar toch voelde Tante Brent zich eenzaam.

Zij dacht aan de eerste jaren van haar huwelijksleven terug. Zij en John waren zoo gelukkig met elkander geweest, doch naarmate de jaren verstreken, begonnen zij te beseffen, dat hun de grootste zegen van het ouderschap werd onthouden en toen viel de eerste schaduw op hun leven. Toch gaf zij de hoop niet op; totdat John werd heengeroepen en haar dubbel bedroefd achterliet.

Zij schoof haar ontbijt onaangevoerd terug en maakte zich langzaam voor den dienst gereed. Den Zondag daarvoor was bekend gemaakt, dat er voor die gelegenheid een speciale spreker zou zijn.

Zij nam haar plaats achterin de zaal in, terwijl de moeders naar de eereplaatsen vooraan werden geleid. Het programma begon met de gebruikelijke eerbewijzen. Lieder en verhalen werden door oud en jong naar voren gebracht, terwijl liefde van hun gelaat straalde. Fleurig gekleede kinderen gaven aan iedere moeder een mooie anjelier.

Nimmer had Tante Brent zich zoo eenzaam gevoeld. De spreker werd aangekondigd.

„We hebben dezen morgen een specialen spreker uitgekozen, een die nimmer Moederzorg heeft gekend. Doch wij zijn zeer trotsch op hem en zijn werk. Wij stellen u thans voor Thomas Kern, in zijn schooljaren bekend als Tom”.

Toen hij opstond en stil de vergadering overzag, bleven zijn oogen eindelijk op Tante Brent rusten, die achterin zat. Haar hart bonsde, totdat ze bijna niet meer kon ademen, toen ze haar Tom herkende, zoo lang en flink. Er was een wederzijdsch begripen, toen ze aan hun belofte jegens elkander dachten.

Tranen welden in zijn oogen op, toen hij vlug het middenpad langs liep en haar een kus gaf. Toen leidde hij haar ten aanschouwe van de verbaasde vergadering naar voren. Met zijn arm om haar heen zeide hij:

„God gaf de wereld vele moeders, wonderlijke moeders, wier kinderen zullen leven en haar gezegend

noemen. Sommigen zijn jong en anderen zijn in dienstbaarheid oud geworden. Moge deze zoons en dochters op hun beurt haar in hun laatste levensjaren dienen. Doch niet minder groot is die kinderlooze moeder, wier gansche ziel snakt naar dien zegen, welken haar werd onthouden en toch in haar moederlijke zich wendt tot hen, die veronachtzaamd worden. Moge God Tante Brent zegenen, wier liefde alles was, wat ik kende. Aan haar ben ik ver-

schuldigd, wat ik ben".

Nogmaals bukte hij zich en met oogen, nat van tranen, waarvoor hij zich niet schaamde, gaf hij haar een bouquet anjelieren, de schoonste van allen.

En terwijl de schoone tonen van het lied „Dat wondervol Moedertje-mijn" door de zaal weerklonken, leidde hij haar trots door het middenpad.

Voor Tante Brent was het de eerste echte „Moedersdag".

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ontslagen

Oud. H. Kranendonk, de laatste tien maanden ass. redacteur van „De Ster" en Priester-schapoverziener der Zending, werd van zijn zending ontslagen. Hij kwam 28 April 1937 in Nederland aan

enarbeidde resp. te Haarlem en daarna als president der Schiedamsche gemeente. Hij zal naar zijn tehuis in Salt Lake City, Utah, terugkeeren.

Oud. J. O. Peterson werd 1 Mei eervol van zijn zending ontslagen. Hij kwam in Februari 1937 aan en is sindsdien als reizend zending werkzaam geweest, o m. als gemeentepresident te den Helder. Zijn laatste standplaats was Groningen. Hij zal naar Huntsville, Utah, terugkeeren.

Verplaatsingen

Oud. H. A. Dalebout werd van Rotterdam naar Amsterdam verplaatst. Oud. N. Loveless zal in Leeuwarden gaan arbeiden. Voordien was hij te Alkmaar. Oud. LeRoy Taylor werd van Leeuwarden naar Alkmaar geroepen; de zusters E. en S. Oosterhuis van Rotterdam naar Arnhem.

Ingezegend

Op 19 Maart i.l. zegende Oud. J. J. van der Vaart te Overmaas zijn kleinzootje, Jan Johannes van der Vaart, zootje van Fritz van der Vaart en Stefanie van der Vaart-van Veen.

Op 9 April j.l. werd door Oud. A. v. Buuren te Overmaas ingezegend Barbara Wolf, dochtertje van Herman Wolf en Barbara Wolf-v. Buuren.

Gedoopt

Tijdens de Utrechtsche conferentie werden door Oud. C. Beckstrom de volgende personen gedoopt: Cornelia Sophia Danklof, Johanna Cornelia Bredewout, Adriana Jansje Bredewout, Harm Folkers, allen leden der Utrechtsche gemeente. Wij feliciteeren onze nieuwe leden met dezen gewichtigen stap en vragen den Heere, hen te zegenen.

Gaat u met de Pinksterdagen nog uit?
Natuurlijk, wij allen gaan dan naar de

ZENDINGS-CONFERENTIE
TE AMSTERDAM.

NAAR NEW YORK

AFVAART VAN
HAMBURG - LE HAVRE - SOUTHAMPTON

De bekende Favorieten:

WASHINGTON

(A) 4 Mei — 31 Mei

MANHATTAN

(A) 15 Mei — 13 Juni

De Populaire „Presidenten“:

ROOSEVELT

(A) 10 Mei — 7 Juni

HARDING

(A) 24 Mei — 21 Juni

(A) Één dag later van Le Havre - 2 dagen later van Southampton

SLECHTS ÉÉN KLAS BEDIENING

Iederen Vrijdag van Londen direct naar New York.

Om den anderen Vrijdag van Liverpool via Belfast naar Boston en N.Y.

UNITED STATES LINES KANTOREN:

ROTTERDAM:
Atlantic-Huis,
Westplein

PARIJS:
10 R.Auber

LONDEN:
7 Haymarket,
38 Leaden hall str.

HAMBURG:
Ferdinandstr. 68

